

# РЕШЕНИЕ

№ 10329

гр. София, 25.03.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,**  
в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10144** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.16б,ал.2 ДОПК.

Образувано по жалба на Инспекторат към Висшия съдебен съвет срещу Акт за установяване на публично вземане № ПВ-2023-58/09.10.2023 година на Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ в Администрацията на МС.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалвания АУПВ.Твърди се, че актът е необоснован, неправилен и незаконосъобразен, издаден в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби, липсват фактически основания, както и мотиви, установяващи по какъв начин е формирана сумата на публичното държавно вземане и съгласно правното основание за издаване на акта-чл.35,ал.1,т.2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 година бенефициентът възстановява финансовата подкрепа, когато същата е недължимо платена, надплатена, неправомерно- получена, неправомерно усвоена , като в съдържанието на оспорения акт не е уточнена конкретната хипотеза на четирите възможности, при наличието на които вземането е прието за дължимо или по- скоро УО на ОПДУ приел, че общата сума от 126 045,96 лева е формирана едновременно от недължимо платени, надплатени, неправомерно получени и неправомерно усвоени суми. Посочва се още, че е налице липса на установено по надлежен ред и по размер публично държавно вземане в посочения АУПВ размер, като актът е издаден, когато все още не са изтекли сроковете за обжалване на Решение за определяне на финансова корекция №ФК-2023-352 от 03.10.2023 година на

Директор на Дирекция „Добро управление“, с което на Инспектората към ВСС е определена финансова корекция в размер на 100%, Писмо , изх. № 02.50/04.10.2023 година на Директор на Дирекция „ Добро управление“. Посочва се още, че е допуснато нарушение на нормата на чл.35 от АПК. Иска се отмяна на Акта и се претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят-Инспектор към ВСС редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт С. редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена, като не оспорва размера на установеното публично вземане, а само фактологията на акта. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма„Добро управление“ в Администрацията на МС редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разноски за вещо лице. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовна уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор Яни Костов, който намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена, като размерът на акта се потвърждава и от експертизата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № Н-395/28.03.2011 година на Министър–председател на МС на РБ И. Д. П. е назначена на длъжността на Директор на Дирекция „ Мониторинг на средствата от Европейския съюз“ по заместване на М. Л. К. считано от 28 март 2011 година до завръщане на титуляра.

Със Заповед № Н-427/25.05.2015 година на И. Д. Главен секретар на МС И. Д. П. е преназначена на длъжността- Директор на Дирекция“ Добро управление считано от 26.05.2016 година.

От доказателствата по делото е установено, че ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ е бенефициент по Договор BG05SFOP001-3.001-001-0016-C01 / 17.07.2017 година сключен по Оперативна програма „Добро управление“ – финансиращ орган, за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за изпълнение на проект „Осигуряване на софтуерна и методическа обезпеченост и изграждане на административен капацитет на ИВСС за превенция на корупцията в съдебната власт“. Общата стойност на проекта по договора е 700 000 лева, като неразделна част от договора във вид на приложения са проектното Предложение – Формуляр за кандидатстване, Финансова обосновка на бюджета на проекта, Декларация за съгласие за предоставяне на информация от НАП, Споразумение за партньорство с ВСС.

По изпълнението на проекта са представени от ИВСС искания за плащания общо 9 броя, по които са извършени 2 авансови плащания на стойност 140 000 лева и 5 междинни плащания на обща стойност 209 116,77 лева, като има 1 възстановена сума от 40 467,60 лева,нето платена сума преди Искане за плащане № 9 е 308 649,17 лева,а верифицираните разходи по проекта преди искане за плащане № 9 са на обща

стойност 168 649,17 лева По последното искане за плащане № 9 – окончателно, което е на стойност 61 476,08 лева, първоначално верифицираните разходи са в размер на 13 954,04 лева.

Със Заповед № Р-109/08.06.2023 година на Министър– председател на МС на РБ е наредено И. Д. П.-Директор на Дирекция „Добро управление“ в администрацията на МС да осъществява правомощията на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“-2014-2020 година, ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет“ 2007-2013 година, ръководител на Договарящия орган за ОПАК, съфинансиран от Европейския социален фонд и на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Техническа помощ“-2007-2013, ръководител на Договарящия орган за ОПТП, съфинансиран от Европейския фонд за регионално развитие, произтичащи от приложимото право на ЕС и националното законодателство в това число да издава индивидуалните, общите и вътрешно- служебните актове, свързани с управлението и изпълнението на ОПДУ, ОПАК и ОПТП/ програмите от компетентността на ръководителя на съответния УО.

С Решение за определяне на финансова корекция № ФК-2023-352 от 03.10.2023 година на Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на УО на ОПДУ на Инспектората към Висшия съдебен съвет е определена финансова корекция в размер на 100% върху допустимите разходи по договори № ДПР-1/19.08.2019 година и № ДПР-2/19.08.2019 година на обща стойност 32 776,80 лева-25 810,80 лева за закупуване на компютърно оборудване, фактура от „Контракс“ АД и 6 966 лева за закупуване на по 3 броя ръчен баркод скенер, стационарен баркод скенер и принтер за етикети, фактура от „Джей Би Електроникс“ ЕООД.

След обжалване пред АССГ Решението на УО на ОПДУ е отменено по адм. дело № 10036/2023, оставено в сила от ВАС по адм. д. № 3584/2024 година.

С Писмо изх. № 02.50-13/04.10.2023 година на Директор на Дирекция „Добро управление“ и ръководител на УО на ОП „Добро управление“ на Инспектората към ВСС не са верифицирани суми на обща стойност 14 505,84 лева, в т.ч.: т.1- 391 лева, т. 2- 429 лева, т.3-10 963,27 лева, т.4- 2 722,57 лева, а от Искане за плащане № 9 е приспадната и сума 239,40 лева по финансова корекция № ФК-2019-161/12.03.2019 година. Решението за неверифициране на разходи е обжалвано пред АССГ, който с Решение по адм. д. № 10035/2023 година отменил т. 3 и т. 4 от Писмото. След обжалване от УО на ОПДУ, с Решение на ВАС по адм. дело № 2242/2024 година е отменено Решението на АССГ и жалбата на ИВСС е отхвърлена.

Преди приключване на обжалванията, с Акт за установяване на публично вземане № ПВ-2023-58 от 09.10.2023 година Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на УО на ОПДУ установил вземане от Инспекторат към ВСС в размер на 126 045,96 лева, представляващо разликата между платена сума-308 649,17 лева и верифицирани разходи общо -182 603,21 лева (168 649,17 лева + 13 954,04 лева/.

Издаденият АУПВ е връчен на жалбоподателя на 09.10.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство

доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало отговор на поставените му въпроси, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваният АУПВ № ПВ-2023-58/09.10.2023 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби на ДОПК и на ЗУСЕФСУ.

Обжалваният акт за установяване на публично вземане е издаден от компетентен орган – това е Директор на Дирекция „Добро управление“. Нормата на чл.77а от Устройствения правилник на МС и на неговата администрация сочи, че Дирекция "Добро управление" изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма "Добро управление" 2014 - 2020 г. (ОПДУ). Управляващите, счетоводните и одитните органи и междинните звена се създават като звено в администрация по реда на Закона за администрацията или Закона за местното самоуправление и местната администрация, или като отделна администрация. Доколкото това е приложимо съгласно правото на Европейския съюз, функциите на такъв орган може да се предоставят за изпълнение и от друг орган или организация. Управляващите органи отговарят за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. От друга страна, правната регламентация на установяване на публичните вземания се съдържа в чл.166 от ДОПК, според която установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. По силата на алинея втора на чл.166 от ДОПК ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Актът за публично общинско вземане се обжалва по административен ред пред кмета на общината, а за публично държавно вземане - пред ръководителя на съответната администрация по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Ръководителят на администрацията може да упълномощи органи, горестоящи на органа, издал акта, които да разглеждат по същество и да се произнасят по жалбите против актовете за публични вземания. Заповедта за упълномощаването се обнародва в "Държавен вестник".

Не се спори, а и от доказателствата по делото е установено, че И. П. към датата на

издаване на акта е заемала длъжността-Директор на Дирекция“ Добро управление и е била изрично определена от Министър–председател на МС на РБ да осъществява правомощията на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „ Добро управление“-2014-2020 година.

АУПВ е издаден в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му- чл.35,ал.1,т.2 от Наредба №Н-3/22.03.2018 година.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че Актът не съдържа фактическо и правно основание за издаването му, защото в същото са посочени не само фактическото, и но правното основание за издаването му. От акта е видно, че органът в табличен вид е посочил каква сума е платена на ИВСС, какви са верифицираните разходи и каква сума се дължи като надплатена, още повече,че се касае за платени аванси. Наред с това , в Акта изрично е посочено, че тъй като размерът на общо верифицираните допустими разходи по Договор от 17.07.2017 година е по- малък от общия размер на извършените плащания се формира задължение на бенефициента към УО на ОПДУ в размер на 126 045,96 лева, като задължението е изчислено съгласно чл.9/2/ т.3 от Договора от 17.07.2017 година – 182 603,21 лева общо верифицирани допустими разходи по проекта минус 308 649,17 лева извършени авансови междинни плащания, което несъмнено сочи, че сумата е надплатена. Вярно е че, в Акта няма изрично посочване, че сумата е надплатена, но това основание е изводимо и безспорно ИВСС като бенефициент по Договора от 17.07.2017 година е разбрал на какво основание се издава Акта. Не е налице нарушения на нормата на чл.35 от НАРЕДБА № Н-3 ОТ 22 МАЙ 2018 Г. ЗА ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ПРАВИЛАТА ЗА ПЛАЩАНИЯ, ЗА ВЕРИФИКАЦИЯ И СЕРТИФИКАЦИЯ НА РАЗХОДИТЕ, ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ОТПИСВАНЕ НА НЕПРАВОМЕРНИ РАЗХОДИ И ЗА ОСЧЕТОВОДЯВАНЕ, КАКТО И СРОКОВЕТЕ И ПРАВИЛАТА ЗА ПРИКЛЮЧВАНЕ НА СЧЕТОВОДНАТА ГОДИНА ПО ОПЕРАТИВНИТЕ ПРОГРАМИ И ПРОГРАМИТЕ ЗА ЕВРОПЕЙСКО ТЕРИТОРИАЛНО СЪТРУДНИЧЕСТВО сочеща, че бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като в случая сумата, за която е издаден Актът е надплатена/ формирана и посочена в табличен вид и ясно обясняващ механизма на формиране на дължимата сума. Що се касае до изразения довод в съдебно заседание от страна на юрисконсулт С., че актът не отговаря на фактологията, то настоящият съдебен състав намира, че такова понятие и задължение на съда да изследва дали един административен акт съответства на фактологията не се съдържа в закона и такова понятие“ фактология“ не съществува.

Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт.Най-голямо значение има писмената форма на административните актове.В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението,съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви.Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта.Те показват как е формирана

волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл. 59 т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

Доводът на жалбоподателя за немотивираност на акта не е налице.

При издаването на акта, ответникът по жалбата е спазил процесуално правните разпоредби и материално-правните разпоредби.

Подробна правна регламентация за изплащане на сумите по сключени договор по оперативни програми се съдържа в НАРЕДБА № Н-3 ОТ 22 МАЙ 2018 Г. ЗА ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ПРАВИЛАТА ЗА ПЛАЩАНИЯ, ЗА ВЕРИФИКАЦИЯ И СЕРТИФИКАЦИЯ НА РАЗХОДИТЕ, ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ОТПИСВАНЕ НА НЕПРАВОМЕРНИ РАЗХОДИ И ЗА ОСЧЕТОВОДЯВАНЕ, КАКТО И СРОКОВЕТЕ И ПРАВИЛАТА ЗА ПРИКЛЮЧВАНЕ НА СЧЕТОВОДНАТА ГОДИНА ПО ОПЕРАТИВНИТЕ ПРОГРАМИ И ПРОГРАМИТЕ ЗА ЕВРОПЕЙСКО ТЕРИТОРИАЛНО СЪТРУДНИЧЕСТВО, чиито предметен обхвата е очертан в чл. 1- определят се правилата и сроковете за извършване на плащания; верификация и сертификация на разходите, възстановяване и отписване на неправомерни разходи, счетоводна отчетност, приключване на счетоводна година. По аргумент от алинея втора, правилата по ал. 1 се прилагат за оперативните програми, финансирани от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР), Европейския социален фонд (ЕСФ) и Кохезионния фонд (КФ) на Европейския съюз (ЕС), програмите за трансгранично сътрудничество по външните граници на ЕС, които са програмите между Република България - Република С., Република България- Република Турция, и Република България- Бивша Югославска република М.. В чл. 35, ал. 1 от Наредбата е посочено, че бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е определена индивидуална финансова корекция, недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В случаите по ал. 1, т. 1 управляващият орган определя сумата за възстановяване и отчита вземане по програмата въз основа на акта по чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В случаите по ал. 1, т. 2 управляващият

орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 от Закона за публичните финанси/ сочещ, че органите, отговорни за финансовото управление на средствата от Европейския съюз, са длъжни да предприемат необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми, както и на неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, включително свързаното с тях национално съфинансиране, както и на глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз или в клаузите по други програми и договори/ по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Възникналото между страните по спора материално правоотношение се регулира от ЗУСЕФСУ, като на 01.07.2022 година в Държавен вестник (ДВ), бр. 51 от същата дата, е обнародван Закон за изменение и допълнение на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗИДЗУСЕСИФ). Съгласно § 73 от същия, законът влиза в сила от деня на обнародването му в ДВ. С §1 ЗИДЗУСЕСИФ се изменя наименованието на закона на ЗУСЕФСУ и доколкото обаче съответствието на индивидуалните административни актове.

От доказателствата по делото, както и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-икономическата експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено, е видно, че дължимата сума от 126 045,96 лева по Акт за установяване на публично вземане (АУПВ) № ПВ- 2023-58 от 09.10.2023 година на Ръководителя на УО на ОПДУ е изчислена с конкретно посочено основание и е дължима в нейната цялост, като тази сума представлява надплатен аванс и като такава попада в обхвата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 година, и който размер на се оспорва от старан на жалбоподателя/ като изрично в последното съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя изрично заяви, че не оспорва размера на установеното задължение, който е и дължим, а оспорва само фактологията. От табличната справка в АУПВ за верифицираните и платени суми по съответните ИП, дължимата сума е частта от извършените авансови плащания, която не е покрита с верифицирани допустими разходи и като такава е над максималния размер на БФП, определен в чл. 7. (2) от Договора за предоставяне на БФП и се установява, че верифицираните суми съвпадат със сумите за плащане по ИП 2, 3, 4, 6, 7 и 8 (това са всички искания за междинни плащания) - факт, който е в съответствие с чл. 9. (2) т. 2 от Договора за предоставяне на БФП и с чл. 62 (2) от ЗУСЕСИФ (с междинните плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от УО) и следователно дължимата сума 126 045,96 лева е генерирана изцяло от авансовите плащания на обща стойност 140 000 лева (по ИП 1 и ИП 5), за които са налични верифицирани разходи само за 13 954,04 лева по ИП 9 (т.е. по искането за окончателно плащане). С извършване на верификацията (на 17.09.2024 година и съответното плащане (на 18.09.2024 година на сумата 36 827,87 лева по приключилите с окончателни съдебни актове съдебни производства, цитирани по-горе, сочат, че сумата от 126 045,96 лева по АУПВ № ПВ-2023-58 от 09.10.2023 година на Ръководителя на УО на ОПДУ е дължима в нейната цялост от бенефициента по проекта Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС).

След извършеното преразглеждане на верификацията по ИП 9 в изпълнение на горепосочените Решения на ВАС и извършеното доплащане по него общо верифицираните допустими разходи по проекта възлизат на 219 431,08 лева (182 603,21 лева верифицирана сума до издаването на АУПВ плюс 36 827,87 лева нововерифицирани разходи по ИП 9 през месец септември 2024 г.), а извършените плащания са съответно 345 477,04 лева (308 649,17 лева платена сума до

издаването на АУПВ плюс 36 827,87 лева изплатени разходи по ИП 9 през месец септември 2024 година и в резултат на това сумата, дължима от бенефициента по АУПВ № ПВ-2023- 58/09.10.2023 година остава непроменена, а именно 126 045,96 лева = 219 431,08 лева общо верифицирани допустими разходи по проекта минус 345 477,04 лева извършени плащания.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че АУПВ е издаден без да има влезли в сила съдебни решения за финансова корекция при висящи съдебни производства по оспорване на решения за отказ от верификация и Писмо от 04.10.2023 година. На първо място, следва да бъде посочено, че законодателят изрично е регламентирал три групи актове при издаването, на които може да се иска спиране на изпълнението по аргумент от разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ като основните препратки към другите две производства по закона извън това по предоставянето на БФП касаят актовете чл. 64, ал. 4 - отказът по ал. 3 може да се оспорва пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като при съдебното оспорване се прилагат съответно разпоредбите на чл. 27, ал. 2, 3, 5 и 6 и актовете по чл. 73, ал. 4 - Решението по ал. 1 може да се оспорва пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като при съдебното оспорване се прилагат съответно разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и 3 и ал. 5 и 6, като за решенията за определяне на финансови корекции и отказите за верификация се прилага чл. 27. (2) от ЗУСЕСИФ: „Оспорването на индивидуалните административни актове и на административните договори не спира тяхното изпълнение... “. Основанията за това са съответно чл. 73. (4) и чл. 64. (4) от същия закон.

Приключилите две съдебни производства - адм. дело № 10035/2023 г. по описа на III Отделение, 13 състав при АССГ с влязло в законна сила окончателно съдебно Решение № 9301 от 30.07.2024 годинта по адм. д. № 2242 по описа за 2024 година на ВАС и съдебното производство по адм. дело № 10036/2023 година по описа на III Отделение, 55 състав при АССГ с влязло в законна сила съдебно Решение № 9599 от 26.08.2024 година по адм. дело № 3584/2024 година по описа на ВАС, касаят именно два от категориите административни актове, за които законодателят е предвидил предварително изпълнение и за които жалбоподателят не е упражнил правото си да иска от съда спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение, което е могло да бъде заявено от него с жалбата до съда срещу посочените по- горе две категории административни актове, които са свързани с предмета на настоящото съдебно производство и са преюдициални и решенията по тях имат значение за правилното решаване на спора по настоящото дело. На второ място, от събраните доказателства е установено по безспорен начин, че материалната законосъобразност на оспорения административен акт е налице както към момента на издаването на акта (касае се за надплатен аванс, който не е покрит с верифицирани средства и допуснато по силата на закон предварително изпълнение), така и към момента на приключване на устните състезания (арг. 142 АПК/ На следващо място, съдебната практика на ВАС, изразена в редица съдебни решения, в това число и в РЕШЕНИЕ № 2386 ОТ 11.03.2025 Г. ПО АДМ. Д. № 10710/2024 Г., VIII ОТД. НА ВАС е категорична, че „Не може да се сподели становището, че във всички случаи АУПВ в хипотезата на чл. 35, ал. 3 от Наредба № Н-3/2018 година следва да бъде издаден след влизане в сила на друг, предхождащ го акт за установяване на вземането по основание и размер, доколкото по дефиниция призван на стори това е именно актът по чл. 166, ал. 2 от ДОПК. Възприемането на противното всъщност би означавало застъпването на тезата, че в тези случаи следва да бъдат издадени и влезли в сила два индивидуални административни акта, с еднакво по същество съдържание - установяващи по основание и размер едно и също публично държавно вземане в обхвата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, което извън въпроса за допустимостта на едно такова правно положение (виж например чл. 27, ал. 2, т. 1 и т. 2 от АПК) е лишено от всякаква правна логика и е в пълно противоречие с основните принципи за бързина и процесуална икономия в



административния процес. Следва да се има в предвид и че както нееднократно е подчертано в съдебната практика, производството по установяване на недължимо платени или надплатени суми и това по верификация на заявени с искане за плащане разходи по чл. 60 и сл. ЗУСЕФСУ са две същностно различни по своя характер процедури, инициирани по различен ред, прилагани на различно основание и в различни производства. В единия случай органът, сезиран с искане за верификация на извършени по съответния проект разходи, извършва първична проверка за допустимост на тези средства, съобразявайки правилата по чл. 57 ЗУСЕФСУ и документите, приети по реда на чл. 26, ал. 1 с. з., в резултат на което се произнася с акт, обективиращ становището му относно съответствието на така заявените разходи с поставените от законодателя и УО изисквания, което предопределя и тяхното плащане или не, а във втория - се касае до извършване на повторна проверка на вече платени средства по конкретния проект, следваща съвсем различен ред, а именно - производството по чл. 166, ал. 2 от ДОПК, завършващо именно с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане. Избраният от административният орган подход - първоначално да издаде очевидно отказ за верифициране на разходи, вкл. и по процесните междинни плащания, в резултата на "последваща проверка", обективиран в Писмо от 04.10.2023 година, след което да пристъпи към издаването и на процесния АУПВ на основание чл. 35, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/2018 година. не променя гореизложеното и разбира се при извод за общност във фактическите и правни установявания в двете производства, т.е. при безспорно установена връзка между двете производства, следва да бъде съобразен изходът от повдигнатия правен спор за законосъобразността на посоченото писмо, но сам по себе си фактът на издаването му или суспензивният ефект на жалбата не лишават процесния АУПВ от основание. Наред с това, оспореният АУПВ не е издаден в хипотезата на липсата на предпоставки за издаването му - в частност в нарушение на чл. 35, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-3/2018 година, както сочи жалбоподателят, тъй като в оспорения акт е налице недопустимо смесване на две производства - по чл. 35, ал. 1, т. 1 и по чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 година сумата на верифицираните разходи във Формулата не съдържа финансова корекция. Такава съответно не се съдържа и в сумата на извършените плащания по проекта. Ето защо за определянето на дължимата сума е използван като основание точно чл. 35, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Наредба № Н-3/22.05.2018 г. и тя се изисква от бенефициента с АУПВ в съответствие с чл. 43, ал. 1, т. 2 от същата Наредба.

Дължими за възстановяване платени суми по финансови корекции се възстановяват по друг ред-на основание чл. 35, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-3/22.05.2018 година и се изискват от бенефициента с покана по чл. 43, ал. 1, т. 1 от нея, а конкретният случай не е такъв и този ред не е приложим и не приложен. Съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а в алинея втора и трета на същата норма е определен редът, по който следва да бъде издаден актът по възстановяване на сумата- в случаите по ал. 1, т. 2 управляващият орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 от Закона за

публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и тъй като в случая се касае за възстановяване на надплатени суми, то възстановяването на същите следва да стане по реда на алинея трета, т. е. чрез издаване на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК. Този ред е спазен от административния орган с издаване на оспореният Акт за установяване на публично вземане.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореният АУПВ отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива. По силата на чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. От своя страна заплащането на правната помощ е уредено в Наредбата за заплащане на правната помощ, като в чл. 24 от Наредбата е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева.

Ответникът по оспорването е представляван от юрисконсулт, който е взел активно участие в производството и възнаграждението му следва да бъде определено в размер на 200 лева/ АУПВ е с материален интерес/. Наред с това в полза на ответника по жалбата следва да се присъдят и направените разноски за внесен депозит за експертиза в размер на 378 лева или общо разноски в размер на 578 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 2 ДОПК, Административен съд София град

## Р Е Ш И :

**ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА Инспекторат към Висшия съдебен съвет срещу Акт за установяване на публично вземане № ПВ-2023-58/09.10.2023 година на Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ в Администрацията на МС. ОСЪЖДА ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВСС ДА ЗАПЛАТИ НА Директор на Дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ в Администрацията на МС СУМАТА ОТ 578 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО.**

**На основание чл. 138, ал. 1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС НА РБ В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО.**

**СЪДИЯ:**